

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 352/2014-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. júna 2014 predbežne prerokoval sťažnosť D. G., zastúpeného Advokátskou kanceláriou LAW FIRM s. r. o., Špitálska 10, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Ing. Michal Žiaran, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 23 Tos 134/2013-62 z 8. januára 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. G. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. apríla 2014 doručená sťažnosť D. G., (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 23 Tos 134/2013-62 z 8. januára 2014.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) č. k. 8 T 162/2009-460 z 25. novembra 2010, ktorý bol potvrdený uznesením krajského súdu č. k. 3 To 13/2011-485 z 28. februára 2011, uznaný za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi „*podľa § 172 odsek 1 písmeno d), odsek 2 písmeno e) Trestného zákona, za čo bol podľa § 172 odsek 2 Trestného zákona v spojení s § 42 odsek 1 Trestného zákona podľa zásady uvedenej v § 42 odsek 2 Trestného zákona, za použitia § 39 odsek 1 Trestného zákona odsúdený k súhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní 10 (desať) rokov*“.

Sťažovateľ sa návrhom doručeným okresnému súdu 14. septembra 2012 domáhal povolenia obnovy konania v jeho právoplatne skončenej trestnej veci vedenej pod sp. zn. 8 T 162/2009. Okresný súd uznesením sp. zn. 2 Nt 83/2012 z 8. novembra 2013 návrh na obnovu konania podľa ustanovenia § 399 ods. 2 zákona č. 301/ 2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zamietol.

Sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že okresný súd pri rozhodnutí o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania vychádzal „*najmä z tvrdenia, že nezistil podmienky na povolenie obnovy konania podľa ustanovenia § 394 ods. 1, 4, 5 Trestného poriadku, pričom odsúdeným (sťažovateľom, pozn.) prezentované skutočnosti neodôvodňovali zmenu výroku o vine a treste*“. K dôvodom, pre ktoré sťažovateľ povolenie obnovy konania navrhoval, okresný súd „*konštatuje, že (sťažovateľ, pozn.) už v pôvodnom konaní argumentoval rovnako vo vzťahu k zisteným dávkam drogy a odvolanie v predmetnej veci rovnako opieral o nevedomosť o presnom množstve drogy a kvalite metamfetamínu*“.

Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ včas sťažnosť. Vo svojej sťažnosti namietal nesprávnosť záverov okresného súdu, ktorý „*konštatuje, že som v rámci svojho odvolania proti rozsudku Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 8T/162/2009 argumentoval rovnako ako v návrhu na povolenie obnovy*“.

S týmto záverom okresného súdu sťažovateľ nesúhlasí a poukazuje na to, že vo svojom odvolaní proti rozsudku okresného súdu v pôvodnom trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 8 T/162/2009 „uviedol, že Národná protidrogová jednotka vo výročnej správe uviedla cenu jednej dávky pervitínu v rozmedzí 200-600,-SKK, pričom súd v mojom prípade vychádzal z ceny 300,-SKK za jednu dávku pervitínu. Dôvodil som, že rozdiel v spodnej hranici ceny (100,-SKK) je spôsobilý znížiť cenu celkového množstva drogy pod hranicu 2.660,-Euro, t. j. pod hranicu škody väčšieho rozsahu. Zároveň som poukázal na tzv. veľkoobchodnú cenu pervitínu. Moju argumentáciu odmietol tak Krajský súd v Trenčíne, ktorý poukázal na fakt, že súdom aplikovaná cena 300,-SKK za dávku je v rozmedzí 200,-SKK až 600,-SKK a aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý poukázal na potrebu vychádzať z tzv. maloobchodnej ceny pri predaji konečnému spotrebiteľovi a nie tzv. veľkoobchodnej ceny.“.

Sťažovateľ vo svojom návrhu na povolenie obnovy konania «poukázal na diskrepanciu vo vlastných údajoch Národnej protidrogovej jednotky PPZ SR k maloobchodnej cene pervitínu-metamfetamínu. Z údajov NPJ PPZ SR je totiž zrejmé, že dva údaje o cene tej istej drogy od toho istého úradu umožňujú posudzovať to isté množstvo drogy pri predaji koncovému spotrebiteľovi na úrovni 1.480,-Euro c/a 6.413, Euro. Pri názore, že predmetná otázka (hodnoty množstva drogy) má zásadný vplyv na rozhodnutie o vine ako aj na uložený trest a v pôvodnom konaní bola táto skutočnosť súdu neznáma, keďže pracovník NPJ túto skutočnosť zamlčal som navrhol postupom podľa § 398 ods. 1 Tr. por. v záujme preverenia dôvodnosti môjho návrhu na povolenie obnovy konania požiadať PPZ SR, UBOK, NPJ o poskytnutie odbornej informácie a zodpovedanie vymedzených otázok. Okresný súd Trenčín však ani nevyhovел návrhu na postup podľa § 398 ods. 1 Tr. por. ani sa v rozpore s ustanovením § 176 Tr. por. nevysporiadal s procesnou skutočnosťou prečo si nezabezpečil od NPJ PPZ SR písomné vysvetlenie k otázke ako je možné, že podľa ich vlastných údajov pri tom istom množstve vychádza diametrálne odlišná hodnota - cena. Rozdiel v cene je pritom tak podstatný, že cena „dávková“ (6.413,-Euro) umožňuje posudzovať konanie podľa kvalifikovanej skutkovej podstaty § 172 ods. 2 písm. e) Tr. zák. a cena „kubiková“ (1.480,-Euro) naproti tomu subsumuje konanie pod základnú skutkovú podstatu § 172 ods. 1 písm. a)-d) Tr. zák. Rozdiel v trestných sadzbách je však natol'ko dramatický, že nie je možné prijať a uspokojiť

sa s určitou nepresnosťou. Súd I. stupňa nesprávne uvádza, že určovanie „rozsahu“ trestného činu pri drogových deliktoch podľa ustanovenia § 126 Tr. zák. je prekonané. Uvedený právny názor súdu I. stupňa je v rozpore s ustálenou súdnou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (Uznesenie sp. zn. 6To/17/2003, Uznesenie sp. zn. 2Tdo/49/2011).».

O sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu rozhodol krajský súd uznesením č. k. 23 Tos 134/2013-62 z 8. januára 2014 tak, že sťažnosť podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol.

Vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu sťažovateľ namieta najmä skutočnosť, že krajský súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal s argumentáciou obsiahnutou v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu, ani s jeho návrhom, „*aby súd postupoval podľa § 398 ods. 1 Trestného poriadku (v záujme preverenia dôvodnosti návrhu Sťažovateľ na povolenie obnovy konania) a požiadal PPZ SR, UBOK, NPJ o poskytnutie odbornej informácie a zodpovedanie vymedzených otázok*“. Podľa názoru sťažovateľa „*tento návrh súdy oboch stupňov jednoducho arbitrárne odignorovali*“.

Sťažovateľ v súvislosti s jeho námietskou nesprávneho postupu pri určovaní hodnoty zaisteného množstva drogy v pôvodnom trestnom konaní, ktorá bola súčasťou jeho argumentácie v návrhu na povolenie obnovy konania, poukazuje aj na „*uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 To 17/2003*“ a na „*uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4To65/2010*“, a tvrdí, že závery súdov v týchto trestných veciach sú aplikovateľné aj ne jeho trestnú vec, z čoho odvodzuje záver o porušení princípu právnej istoty v dôsledku odlišného posúdenia veci všeobecnými súdmi konajúcimi v jeho trestnej veci.

Zo sťažnosti a z jej príloh ďalej vyplýva, že sťažovateľ svoj pôvodný návrh na povolenie obnovy konania doplnil v čase pred rozhodnutím krajského súdu o argumentáciu, podľa ktorej mu bol v pôvodnom konaní „*uložený trest za použitia asperačnej zásady, ktorá (s poukazom na Nález ÚS SR, č. k. PL. ÚS 106/2011-85) zakladá dôvod na obnovu konania*“.

Sťažovateľ poukázal na to, že krajský súd sa s touto jeho námietkou v odôvodnení napadnutého uznesenia „*vysporiadal tak, že poukázal na bod III. stanoviska trestno-právneho kolégia NS SR Tpj 44/2013*“, pričom toto stanovisko je podľa sťažovateľa „*utilitárnou dezinterpretáciou a ignorovaním ustanovenia § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v platnom znení ako aj Nálezu ÚS SR, č. k. PL.ÚS 106/2011-85, nakoľko ani použitie ustanovenia § 39 ods. 1 alebo ods. 2 písm. a) až c) alebo písm. e) Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody nemení nič na tom, že pertraktovaným nálezom bola vyslovená protiústavnosť časti právneho predpisu, čo zakladá dôvod obnovy konania ex lege*“.

Ďalšie argumenty krajského súdu v tejto súvislosti označuje sťažovateľ za „*nelogické a v právnom štáte nemysliteľné. Ustanovenie právneho predpisu buď je v súlade s Ústavou alebo je protiústavné, pričom protiústavnosť predpisu nemôže byť negovaná iným predpisom. Interpretácia Krajského súdu v Trenčíne vlastne znamená, že Sťažovateľ mal smolu vtom, že v jeho trestnom konaní bolo použité ustanovenie o mimoriadnom znížení trestu, pretože ak by tomu tak, nebolo, dnes by bolo obnovu konania potrebné povoliť, čo by mu otváralo nové možnosti použitia ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu aj pod hranicu trestu, ktorý mu bol uložený. Navyše v prípade Sťažovateľa bolo použité ustanovenie § 39 ods. 1 Trestného zákona z dôvodu prevahy poľahčujúcich okolností na strane Sťažovateľa a nie kvôli individualizácii neprimerane vysokého trestu uloženého podľa asperačnej zásady.*“.

Na základe týchto skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal vo veci takéto rozhodnutie:

„*Právo D. G., na súdnu ochranu zaručené v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 8. januára 2014 č. k. 23Tos/134/2013-62 porušené bolo.*

„*Právo D. G., na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 8. januára 2014 č. k. 23Tos/134/2013-62 porušené bolo.*

Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 8. januára 2014 č. k. 23Tos/134/2013 62 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

Krajský súd v Trenčíne je povinný uhradiť D. G., trovy konania v sume 284,08 € na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Ing. Michala Žiarana, advokáta, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (v posudzovanom prípade ide o krajský súd rozhodujúci o zákonnosti väzby) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným

právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 77/05, III. ÚS 198/07).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04). V súvislosti so svojím ústavným postavením ústavný súd vo svojej stabilizovanej judikatúre tiež zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (podobne II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Vzhľadom na to ústavný súd nie je zásadne oprávnený ani povinný preskúmať a posudzovať skutkové zistenia a právne názory všeobecných súdov, ktoré pri výklade a uplatňovaní iných než ústavných zákonov vytvorili skutkový a právny základ ich rozhodnutí. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 20/03, IV. ÚS 252/04).

Krajský súd uznesením č. k. 23 Tos 134/2013-62 z 8. januára 2014 zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 2 Nt 83/2012 z 8. novembra 2013 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. V relevantnej časti odôvodnenia svojho uznesenia krajský súd uviedol: „Uznesením súdu prvého stupňa bolo rozhodnuté podľa § 399 ods. 2 Tr. por. tak, že návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania vo vyššie uvedenej trestnej veci bol zamietnutý. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote sťažnosť odsúdený, ktorú zahlásil hneď na verejnom zasadnutí. V písomných dôvodoch sťažnosti prostredníctvom obhajcu namietal, že hodnota zaisteného množstva drogy nebola spoľahlivo zistená a poukázal aj na rozdiely v údajoch Národnej protidrogovej jednotky PPZ SR k maloobchodnej cene pervitínu - metamfetaminu. Dňa 21.12.2012 doplnil návrh na obnovu konania, v ktorom poukázal na to, že mu bol uložený trest aj za použitia asperačnej zásady, ktorá bola Ústavným súdom SR vyhlásená v časti ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák., veta za bodkočiarkou, za protiústavnú, pričom táto skutočnosť u neho zakladá dôvod pre obnovu konania. Krajský súd na neverejnom zasadnutí podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie, ktoré tomuto výroku predchádzalo a dospel k záveru, že sťažnosť nie je dôvodná. Súd prvého stupňa správne procesne postupoval, keď o návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania rozhodoval v súlade s § 402 ods. 1 Tr. por. na verejnom zasadnutí. Na tomto verejnom zasadnutí mal možnosť odsúdený v prítomnosti svojho obhajcu vyjadriť sa k svojmu návrhu, ako aj predneseniu konečného návrhu.“

Podstata sťažnosti podanej ústavnému súdu spočíva v nesúhlase sťažovateľa s nepovolením obnovy konania v jeho trestnej veci, pričom jeho sťažnosť obsahuje dve zásadné námietky proti napadnutému uzneseniu krajského súdu.

Prvou zásadnou námietkou sťažovateľ poukazuje na to, že sa krajský súd nevysporiadal s jeho argumentáciou týkajúcou sa právnej kvalifikácie jeho konania na základe hodnoty zaisteného množstva drogy ani s jeho návrhom na vykonanie potrebného dokazovania v tejto súvislosti.

Druhou námietkou poukazuje na skutočnosť, že v jeho prípade bola pri ukladaní trestu použitá asperačná zásada zakotvená v ustanovení § 41 ods. 2 Trestného zákona,

ktorého časť textu za bodkočiarkou („súd uloží páchatelovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“) bola nálezom ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012 vyhlásená za nesúladnú s ústavou.

Ústavný súd uznesenie krajského súdu, v ktorom krajský súd zhrnul skutočnosti relevantné pre posúdenie sťažovateľovho návrhu na obnovu konania, preskúmal a preskúmal tiež obsah sťažovateľom podanej sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu. Na základe zistených skutočností ústavný súd konštatuje, že sťažovateľovi v danej veci bol umožnený reálny prístup k súdu. Všeobecný súd na základe ním podaného návrhu vo veci konal, rozhodol a svoje rozhodnutie jasne a zrozumiteľne odôvodnil. Odôvodnenie namietaného uznesenia krajského súdu v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania je síce stručné, nie však v rozpore so zárukami vyplývajúcimi zo základného práva na súdnu ochranu (m. m. II. ÚS 106/05).

1. Pokiaľ ide o prvú sťažnostnú námietku, krajský súd sa tu v podstatnej časti prihlásil k záverom uvedeným v odôvodnení rozhodnutia okresného súdu, preto ústavný súd považoval za potrebné reflektovať v týchto súvislostiach aj relevantnú časť uznesenia okresného súdu sp. zn. 2 Nt 83/2012 z 8. novembra 2013, ktorým tento zamietol návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania.

Okresný súd v odôvodnení svojho uznesenia k námietke sťažovateľa týkajúcej sa určenia hodnoty zaisteného množstva drogy uviedol:

„Konanie o povolení obnovy konania sa obmedzuje len na zistenie, či vyšli najavo také skutočnosti alebo dôkazy uvedené v § 394 Tr. por. Súd, ktorý rozhoduje o takomto návrhu na povolenie obnovy konania, je v zásade oprávnený zaoberať sa iba tými výrokmí, pri ktorých sa navrhovateľ domáha povolenia obnovy konania. To znamená, že iba pri tých výrokochoch rieši súd otázku, či v návrhu uvedené skutočnosti alebo dôkazy by samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi už známymi mohli odôvodniť ich zmenu. Skutočnosťou predtým neznámou sa rozumie objektívne existujúci jav, ktorý je v tej istej veci dôkazom, ale ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci. Nové skutočnosti v konaní o povolení obnovy konania treba zvyčajne preukázať novými dôkazmi. Predtým neznámym dôkazom sa naopak rozumie dôkaz, ktorý nebol vykonaný v pôvodnom konaní,

ale aj dôkaz síce v pôvodnom konaní vykonaný, ale s novým obsahom. Ak by v dôsledku tohto dôkazu došlo k podstatnej zmene výpovede svedka, predmetom hodnotenia musí byť aj okolnosť, pre ktorú došlo k obsahovej zmene dôkazu. Postup podľa § 394 ods. 4 Tr. por. súvisí s uplatňovaním práv fyzických osôb v konaní pred Európskym súdom pre ľudské práva na základe Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V zmysle § 394 ods. 5 Tr. por. musí byť skutočnosť, že porušenie povinnosti policajta alebo prokurátora, sudcu alebo prísediaceho v pôvodnom konaní je trestným činom, zistená právoplatným rozsudkom.

Odsúdeným prezentované skutočnosti v návrhu a následné dokazovanie na verejnom zasadnutí však samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi už známymi nijako neodôvodňovali zmenu výrokov o vine a treste vo vzťahu k spáchanému skutku.

Odsúdený D. E. už v pôvodnom konaní v rámci odvolacieho konania pred odvolacím súdom rovnako argumentoval, čo sa týka zaistených dávok drogy a opieral odvolacie dôvody proti rozhodnutiu I. stupňa na nevedomosti obžalovaného o presnom množstve drogy a na kvalite metamfetamínu. Domáhal sa prekvalifikovania konania vzhľadom na trhovú hodnotu drogy a chýbajúce zavinenie zo strany obžalovaného a poukázal na stanovisko Krajského súdu Prešov v trestnej veci 5To/3/2010 pre podobný trestný čin (zločin nedovolenej výroby omamných a psychotrop. látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d) Tr.zákona). Súd teda po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že v danom prípade neboli zistené žiadne nové okolnosti a skutočnosti súdu skôr neznáme, ktoré by mohli sami osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine, alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a. Z obsahu podaného návrhu na dovolanie je zrejmé vyvodiť, že odsúdený sa svojim návrhom domáhal tých istých dôvodov, ktoré odôvodnil už v odvolaní proti rozsudku II. Stupňa, ktoré mu boli v odvolacom konaní na Krajskom súde v Trenčíne zamietnuté. Na margo veci súd uvádza, že rozdeľovať celé množstvo drog podľa jednotlivých dávok a podľa jednotlivých koncentrácií vzhľadom na percentuálne zloženie metamfetamínu nie je možné, pretože obžalovaný drogy prepravoval ako kuriér vo veľkom množstve, ktoré sa predáva ako celok. Navyiac nie je objektívne možné vychádzať zo stanoviska národnej protidrog. jednotky a konkrétne vymedziť jednu cenu za akú

sa množstvo drogy v celku predáva, pretože v rámci jednotlivých regiónov Slovenska nie sú ceny jednotné, tak ako nemôžeme povedať o jednotlivých dávkach drogy, že by sa predávali len dlhodobo drogovo závislým, od čoho sa odvíja aj množstvo spotrebovanej drogy na dávku pre jednotlivých spotrebiteľov. Súd poukazuje tiež na tú skutočnosť, že toto stanovovanie výšky škody v zmysle § 126 Tr. zákona je pri drogových deliktoch už dávno prekonaná a podľa názoru súdu je dôležitá spoločenská nebezpečnosť konania s poukazom na množstvo drog, ktoré sa snaží kuriér alebo dealer previesť, resp. odpredať ďalším osobám a vychádzať pri výške stanovenia škody len zo škody majetkovej nie je namieste. Preto z vyššie uvedenými dôvodmi odsúdeného v návrhu na povolenie obnovy konania sa súd absolútne nestotožnil a rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.“

Krajský súd v tejto súvislosti v odôvodnení svojho uznesenia uviedol:

„Pokiaľ ide o námietku odsúdeného, týkajúcu sa hodnoty zaisteného množstva drogy, k tomu senát krajského súdu uvádza, že rozsahom trestnej činnosti sa už v pôvodnom konaní zaoberali súd prvého stupňa i odvolací súd a v dovolacom konaní aj Najvyšší súd Slovenskej republiky. Ani dovolací súd nezistil v tomto smere žiadne pochybnosti, pričom potvrdil aj správnosť právnej kvalifikácie, tak ako ju ustálil súd prvého stupňa. Teda v tomto smere sa nadriadený súd stotožnil s názorom súdu prvého stupňa v tom, že nejde o novú skutočnosť súdu skôr neznámu, ktorá by mohla sama osebe, alebo v spojení so skutočnosťami už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine a treste v prospech odsúdeného.“

Odôvodnenie namietaného uznesenia krajského súdu v kontexte sťažovateľovi známých dôvodov zamietnutia jeho návrhu na obnovu konania uvedených už v uznesení okresného súdu nie je podľa názoru ústavného súdu v rozpore so zárukami vyplývajúcimi zo základného práva na súdnu ochranu (m. m. II. ÚS 106/05). Reálne garantovanie a uplatnenie základného práva na súdnu ochranu v konaní o obnovu konania totiž neznamená, aby všeobecné súdy preberali skutkové a právne názory strany trestného konania, ktorá sa domáha jeho obnovy (napr. III. ÚS 208/2014).

V súvislostiach prvej sťažnostnej námietky ústavný súd poukazuje aj na skutočnosť, že obsahovo totožná námietka toho istého sťažovateľa týkajúca sa nedostatočného odôvodnenia uznesenia krajského súdu č. k. 3 To/13/2011-485 z 28. februára 2011 vo vzťahu k nesprávnemu určeniu hodnoty zaisteného množstva drogy bola predmetom prieskumu ústavným súdom už v konaní vedenom pod sp. zn. III. ÚS 241/2011. Sťažovateľ v tomto konaní namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 3 To/13/2011-485 z 28. februára 2011, ktorým bolo zamietnuté odvolanie sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 8 T 162/2009. Ústavný súd v tejto veci rozhodol uznesením č. k. III. ÚS 241/2011-14 z 31. mája 2011 tak, že sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Z obsahu tohto uznesenia ústavného súdu, ako aj z príloh doručených sťažovateľom ústavnému súdu v tomto skoršom konaní je zrejmé, že sťažnostná námietka týkajúca sa určenia hodnoty množstva zaistenej drogy bola predmetom súdneho prieskumu všeobecných súdov už v pôvodnom trestnom konaní, ako na to správne poukázali okresný súd aj krajský súd v uzneseniach, ktorých prieskum je predmetom tohto konania ústavného súdu.

Ústavný súd napokon opätovne poukazuje aj na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštitúciou vo veciach podliehajúcich právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02).

K súvisiacej námietke týkajúcej sa nerealizovania sťažovateľom navrhnutého postupu podľa § 398 ods. 1 Trestného poriadku konajúcimi všeobecnými súdmi ústavný súd nezistil taký zásah do práv sťažovateľa, ktorý by výrazne vybočoval z ústavných limitov základného práva na súdnu ochranu.

Podľa § 398 ods. 1 Trestného poriadku ak pre rozhodnutie o návrhu na povolenie obnovy konania treba na preverenie jeho dôvodnosti niektorú okolnosť vopred objasniť, vykoná potrebné vyšetrenie predseda senátu alebo na jeho žiadosť niektorý iný orgán činný v trestnom konaní. Pre takéto vyšetrenie platia ustanovenia o dokazovaní podľa šiestej hlavy prvej časti.

Z textu citovaného ustanovenia Trestného poriadku vyplýva, že odpoveď na otázku, či je pre posúdenie dôvodnosti návrhu na obnovu konania potrebné vopred objasniť určitú okolnosť a na tento účel vykonať potrebné vyšetrenie, je vo výlučnej kompetencii konajúceho všeobecného súdu. Z odôvodnenia rozhodnutí oboch súdov posudzujúcich návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania vyplýva, že tvrdenia sťažovateľa v súvislosti s určením hodnoty množstva zaistenej drogy nepovažovali konajúce súdy za skutočnosť alebo dôkazy súdu skôr neznáme, a teda za skutočnosť odôvodňujúce podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku povolenie obnovy konania, pričom k tomuto záveru mohli dospieť aj bez potreby vykonania ďalšieho šetrenia prostriedkami dokazovania podľa šiestej hlavy prvej časti Trestného poriadku. Za daných okolností nie je možné v nerealizovaní postupu podľa § 398 ods. 1 Trestného poriadku identifikovať taký zásah do práv sťažovateľa, ktorý by mal za následok porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Tento záver dostatočne zrozumiteľne vyplýva tak z odôvodnenia uznesenia okresného súdu, ako aj z odôvodnenia uznesenia krajského súdu, preto samotná skutočnosť, že sa konajúce súdy osobitne nezaoberali v odôvodnení svojich rozhodnutí aj otázkou nevykonania ďalšieho šetrenia, nesignalizuje prekročenie rámcov ústavnosti ani vo vzťahu k náležitému odôvodneniu súdneho rozhodnutia.

2. Vo vzťahu k druhej námietke sťažovateľa týkajúcej sa straty účinnosti časti právneho predpisu na základe nálezú ústavného súdu zaujal stanovisko iba krajský súd, keďže v konaní pred okresným súdom sťažovateľ tento dôvod obnovy konania neuplatnil.

Krajský súd v tejto súvislosti uviedol:

«Nález Ústavného súdu SR z 23. 11. 2012 PL. ÚS 106/2011 publikovaný z Zbierke zákonov pod č. 428/2012, týkajúci sa „protiústavnosti“, v časti ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák. (veta za bodkočiarkou) nie je skutočnosť alebo dôkaz skôr neznámy, tak ako to má

na myslí ustanovenie § 394 ods. 1 Tr. por. Nález Ústavného súdu SR, že právny predpis, jeho časť alebo niektoré jeho ustanovenie nie je v súlade s ústavou, nemôže byť novou skutočnosťou v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por., pretože podmienky obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Tr. por. sa netýkajú zmeny právneho stavu, teda zmeny zákonných podkladov posudzovania trestnosti činu a ukladania trestu.

Ak bol podaný návrh na povolenie obnovy konania vo veci, ktorá skončila právoplatným rozhodnutím, ktorý návrh vychádza len zo skutočností predpokladaných v ustanovení § 41b ods. 1 Zák. č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, je splnenie podmienok obnovy konania konštatované už v tomto ustanovení (v zásade ide o dôvod obnovy konania „ex lege“). Preto nie je potrebné, aby súd v tomto prípade skúmal aj splnenie podmienok uvedených v § 394 ods. 1 Tr. por. (zhodné stanovisko trestno-právneho kolégia Najvyššieho súdu SR Tpj 44/2013 zo dňa 26. 11. 2013 bod I. a II.).

V predmetnej veci však napriek vyššie uvedenému nebolo možné povoliť obnovu konania, pretože protiústavná časť ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák. v znení účinnom pred 21. 12. 2012, bola vo veci konajúcim súdom pri ukladaní trestu negovaná použitím ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu. Súd v tomto prípade mohol v zákonom ustanovenom rozsahu znížiť trest až pod dolnú hranicu trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovení: v osobitnej časti Trestného zákona už v pôvodnom konaní. Zníženie trestnej sadzby sa teda neodvíjalo od dolnej hranice určenej podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. v znení účinnom pred 21. 12. 2012 v časti I. vety za bodkočiarkou. Súd teda mohol využiť celú časť sadzby (aj pod asperačne zvýšenou spodnou hranicou) a uložiť dokonca aj nižší trest, ako je uvedený v osobitnej časti Trestného zákona.

V tomto prípade preto možnosť dôslednej individualizácie trestu súdom (a teda ani identické právo obžalovaného) odňaté nebolo. Preto v tomto prípade v konečnom dôsledku nemožno hovoriť o „protiústavne“ uloženom treste. Ustanovenie § 41b zák. č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov v spojení s nálezom Ústavného súdu SR z 28. 11. 2012 sp. zn. PL.US 106/2011 sa pri rozhodovaní o návrhu na povolenie obnovy konania v tomto prípade nepoužije, pretože ústavne nesúladne účinky ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák. v znení účinnom pred 21. 12. 2012 v časti prvej vety za bodkočiarkou, na prejednávajúcu vec

nedopadli (zhodné stanovisko trestno-právneho kolégia Najvyššieho súdu SR sp. zn. Tpj/44/2013 zo dňa 26.11.2013 -bod III.).»

Podľa § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde ak súd v trestnom konaní vydal na základe právneho predpisu, ktorý neskôr stratil účinnosť podľa čl. 125 ústavy, rozsudok, ktorý nadobudol právoplatnosť, ale nebol vykonaný, strata účinnosti takého právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia je dôvodom obnovy konania podľa ustanovení Trestného poriadku.

Výklad ustanovenia § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde podaný vo veci krajským súdom považuje ústavný súd za ústavne akceptovateľný. Krajský súd podstatnú časť svojej argumentácie oprel o závery stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, prostredníctvom ktorého došlo k zjednoteniu rozhodovacej praxe všeobecných súdov tak, že v prípade rozhodovania o návrhu na povolenie obnovy konania vo veci, ktorá sa skončila právoplatným rozhodnutím, ktorý vychádza len zo skutočností predpokladaných v ustanovení § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde, je splnenie podmienok obnovy konania konštatované už v tomto ustanovení, a z tohto dôvodu všeobecný súd rozhodujúci o návrhu na povolenie obnovy konania už nemôže skúmať splnenie iných podmienok uvedených v § 394 ods. 1 Trestného poriadku a obnovu konania musí povoliť podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodu uvedeného v § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde. Výnimkou z tohto právneho názoru je prípad, ak pri ukladaní trestu odňatia slobody pri trestnej sadzbe trestu odňatia slobody upravenej podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom do 21. decembra 2012 („asperačná zásada“, pozn.) boli použité ustanovenia § 39 ods. 1 alebo ods. 2 písm. a) až c) alebo písm. e) Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody. V takomto prípade nedôjde k aplikácii § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Z napadnutého uznesenia krajského súdu, ako aj z obsahu sťažnosti vyplýva, že konajúce súdy pri ukladaní trestu sťažovateľovi v pôvodnom trestnom konaní aplikovali tak § 41 ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom do 21. decembra 2012, ako aj (okrem ďalších ustanovení Trestného zákona, pozn.) § 39 ods. 1 Trestného zákona, t. j. použili ustanovenia upravujúce mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody. Vo veci sťažovateľa

teda došlo k právnej situácii, ktorú predpokladá bod III stanoviska trestnoprávneho kolégia, s ktorého obsahom sa konajúci krajský súd stotožnil.

Na základe uvedeného ústavný súd zastáva názor, že krajský súd rozhodujúci o sťažnosti sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu okresného súdu uplatnil ústavne konformný výklad príslušných ustanovení Trestného poriadku a zákona o ústavnom súde, keď sťažnosť sťažovateľa zamietol. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na svoje skoršie rozhodnutie vydané v konaní vedenom pod sp. zn. IV. ÚS 30/2014, v ktorom sa k právnym východiskám bodu III stanoviska trestnoprávneho kolégia prihlásil.

Za daných okolností nič nesignalizuje, že by napadnutým uznesením krajského súdu mohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poukazuje aj na doterajšiu judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), z ktorej možno vyvodiť, že pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba bezpochyby považovať aj obnovu konania (IV. ÚS 382/09, m. m. I. ÚS 5/02 A. B. v. Slovenská republika, rozsudok zo 4. marca 2003 a v ňom odkaz na ďalšiu judikatúru), pretože rozhodnutia o povolení obnovy konania alebo zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru. Článok 6 ods. 1 dohovoru totiž neobsahuje právo na revíziu súdneho konania [pozri aj Svák, J.: Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva. Žilina 2003. s. 370 – 371, ktorý v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie vo veci Callaghan c. Spojené kráľovstvo z 9. mája 1985, Décisions et rapports, č. 60 (IV. ÚS 403/09)].

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími návrhmi formulovanými sťažovateľom v petite sťažnosti (zrušenie napadnutých rozsudkov, návrh na priznanie náhrady trov konania, návrh na priznanie finančného zadosťučinenia) nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. júna 2014